

"Benim anladığım gençlik, bu inkılabın fikirlerini ve ideolojisini benimseyip gelecek kuşaklara götürecek kimselerdir. Benim nazarımda yirmi yaşında bir yobaz ihtiyardır; yetmiş yaşında bir idealist de güçlü bir gençtir."

**MUSTAFA KEMAL
ATATÜRK**

Ayın göremediğimiz yüzü

Ecz.Cihat Türksever

On yılı aşan süredir Türkiye'de hayat yanlışlar içinde ve provokasyonlarla yaşanmaktadır. Dünyada ve ülkede gelişen sosyo-ekonomik devinimler periyoduna bağlı olarak, bu süreçte adeta ateş üstünde cezve örneği ısıtılıp soğutulan politikalarla toplum meşgul edilirken, iktidarlar ve çevresinde çöreklenen çıkar grupları kazanımlar elde etmektedir. Kaybedense sadece emekçi yığınlar, çalışan kesimler ve en önemlisi de gelecek kuşaklar olmaktadır.

Sadece ulusalcı, sadece milliyetçi ya da ulusalcı-milliyetçi politikalar türeterek veya bunlar arasında ittifaklar oluşturarak halkın

karşısına çıkılmakta, toplumun eğitim düzeyi, gelenek-görenek ve inanç kültüründen negatif yönde yararlanarak bu çağ-dışı politikalar "Truva Atı", "Kuzu Postuna Bürünmüş Kurt" gibi yönetime getirilmektedir. Sonuçta halkın uzun yıllar boyu üretip çoğalttığı, biriktirdiği bütün yerüstü ve yeraltı kaynaklar birer birer halkın aleyhine çar-çur edilmiştir.

Bu akımlar sistemin doğal işleyişi ve zorunluluğu olarak ortaya çıkmaktadır. Tarihin akışı içinde ve sistemin gereği olarak ulusalcılık, milliyetçilik ve ulusal-milliyetçilik akımları bir bir tarih sahnesinde yaşanmıştır; ancak en bol türlevler ulusal-

milliyetçi akım içinde görülmüştür. Hepsi de başlangıçta toplum hayatında gelişmeyi sağlayan bir motor gücü yaratırken, zaman içinde frenleyici ve geriletici işlev görür hale dönüşmüştür. Halkları tuzaklara, bataklara sürüklemiştir. En tehlikeli bulduğum, ulusalcı-milliyetçi akımlar siyaset sahnelerine sıklıkla üniter devlet, milli birlik hükümetleri, teknokrat kabineleri, ara rejim gibi cilalı adlarla getirilmekte ve sonrasında demokratik rejim vaatleriyle umutlar verilerek, tüm kazanılmış ve güvenceye alınmış haklar yok edilmektedir. Bu rejimler uzun yıllar boyu bir yeryüzü parçasında tarihi, kültürel bir süreci birlikte yaşayarak, gelenek-görenekler yaratan, dil, din birlikleri geliştiren ve sonuçta millet olma özelliği kazanan toplulukların siyasi birliğini temsil etme yetkisini kendine görev olarak kabul ederler. Ulusal idealler uluslararası ilkelerle kişilerin hak ve özgürlüklerinin önüne geçirilir ve işte bu noktadan sonra ulusal-milliyetçi akımlar demokrasi özlemini söndüren bir felakete dönüşür.

Ulusal-milliyetçi akımlar dünyanın birçok bölgesinde 1900 başlarında filizlenmiş, iç ve dış baskılar altında yaşamaya mecbur edilen halkların özgürlük, bağımsızlık ve kurtuluş mücadelelerine yol göstermiş, sonuçta ulus devletlerin kurulmasını sağlayan itici güç olmuştur. Bu noktada ulusal-milliyetçilik çağdaş, gelişime yönelen bir rejim olmakla birlikte, iyi planlanarak yasalarla ve toplum tarafından iyi korunmazsa, kendi içinden faşizm, nazizm, falanjizm gibi ırkçı, totaliter, insanlık düşmanı ideolojilerin iktidara gelmesine sebep olabilmektedir. Başlangıçta ekonomik özgürlük yaratan ulusal-milliyetçilik liberalizasyon sonucu siyasi yaşama hakim olmuş toplumda ve devlette demokratik atılımlar sağlamıştır. Ancak kapitalist sistemin işleyişi gereği yaratılan değerlerin paylaşımında adaletli davranmak mümkün olamadığı için, üretim araçlarının sahipleri ile emekçi ve çalışan toplum kesimleri arasındaki çelişkiler giderek derinleşmiştir. Üretim araçlarının sahipleri devleti kendi mülkiyetlerinin bekçisi olarak şekillendirmeleriyle de, üretkenlerin

yarattıkları değerden aldıkları pay sürekli geriledikçe kendi emeklerine yabancılaşmışlardır. Bunun doğal sonucu olarak da merkez, demokrat siyasi partiler güç ve güven kaybına uğramışlardır. Temsil ettikleri ulusal-milliyetçi ideolojiler topluma inandırıcı gelmemeye başlayınca da, otoriter ve totaliter rejimlere yönelmek zorunda kalmışlardır. Halkı tek kutuplu bir ideoloji kalıbına sokmak için, her türlü negatif propaganda, entrika, baskı, darbe, sabotaj, provokasyon ve suikastlar

‘ ‘Demokrasi amaç değil, araç olarak gösterilmiş, ama hedefin ne ve neresi olduğu saklanmış, anti-demokratik uygulamalar böylece gözlerden kaçırılmıştır ’ ’

düzenlemekte sakınca görülmemiştir. Her şey demokrasi için yapıyor görüntüsü yaratılmıştır. Zaman zaman da demokrasi-ötesi rejim rüyaları halka anlatılarak hedef kamuflajlarına başvurulmuştur. Demokrasi amaç değil, araç olarak gösterilmiş, ama hedefin ne ve neresi olduğu saklanmış, anti-demokratik uygulamalar böylece gözlerden kaçırılmıştır. Bu anti-demokratik uygulamalardan çıkar, iç ve dış çıkar gruplarının desteklerini alan iktidarlar muhalefet eden kesimleri çağdışı yöntemlere başvurarak etkisizleştirmek için her türlü hukuk dışı önlemi almaktan çekinmez olurlar ve ipin ucu ülke dışına kaçıverir. Toplumun haber alma kaynakları uysallaştırılırken, diğer taraftan ismarlama desteklerle kamuoyu kış uykusuna yatırılır. Halkın gündemi insan hakları, demokratik laiklik, muhafazakar demokratik gibi çeşitli kavramların tartışılmasıyla meşgul edilir. Öte yanda bankalar, borsa yakın çevreye yönlendirilir. Kamu kaynakları destekçilere aktararak bağıllıkları sağlama bağlarıdır. Kapitalizmin gelişim sürecinde halkların bağımsızlık, özgür demokrasi içinde gelişimini, ulus devletler ortaya çıkmasını

sağlamış olan ulusal-milliyetçi ideolojiler, emperyalizmin işbirlikçisi ve bekçisi durumuna dönüşmesiyle, toplumlara frenleyen, geriletken yıkıcı rejimler haline gelmiştir. Günümüzde küresel bir boyut kazanan emperyalist sistem karşısında ulusal-milliyetçi akımların, içinden filizlendiği kapitalist düzene rağmen toplumlara koruyup demokrasi yolunda güçlendirmesi, geliştirmesi olası değildir. Kapitalizm doğası gereği, emekçi ve çalışan sınıflarla çıkar karşıtlığı nedeniyle bu katmanlara hak ve özgürlük dağıtamaz ve toplumda sürtünmelere neden olur. Bu dengeyi kurması sistemin işlemesine engel yaratacağından ne kapitalizm ne de ulusal-milliyetçi rejimler demokraside istenen atılımları sağlayamaz.

İki asırdır özgürlük tanımı değiştirilmiştir. Pozitif özgürlük olarak formüle edilen, devrimlerin öncülerinin inancına dayanan kavram insanların değişmesi gerektiği savına öncelik tanımaktaydı. Dolayısıyla, iyi, rasyonel ve örnek insanın tanımını sadece lider konumundaki insanlar biliyordu ya da bir başka deyişle insan onun kişiliğine göre formüle ediliyordu. Görüldü ki, kişilere göre düşünce ve davranış klonlama olası ve kalıcı olmamaktadır. Negatif özgürlük de ise, tüm bireyler özgür olmalı ve birbirlerinin özgürlüklerine saygı gösterebilmelidirler. Bunu güvenceye almanın tek koşulu da yasalar ve devlet örgütü yaratmaktır. İktidarın da bu yolla sınırlandırılmıydu. Ancak sistem işleyişi zamanla bu iki kavramı sıklıkla birlikte uygulama zorunluluklarını yaratmıştır. Pozitif liderlik çerçevesinde rejimi sosyalizme dönüştürmek için iktidarı kontrol edenlerin sistemi tam hayata geçirmeleri geciktikçe, iktidara paylaşmayı vaat ettikleri toplumla uzaklaşmışlardır. Buna engel olmak isteyen kapitalist sistem de totaliter ve otoriter diktatörleri destekleyerek bir diğer açmazla düşmüştür. Komşumuz İran ve Irak'ta yaşananlar tam bir laboratuara benzemektedir. Bir dönemde kapitalist sistemden ayrılacağı düşünüldüncce metropol ülkeler tarafından siyaseten ve ordu olarak desteklendikleri görülmüş ve çok güçlü militarize güçler yaratılmıştır. Zengin

petrol kaynakları böylece absorbe edilmiştir. Önce Irak'ta Kral Baas rejimi tarafından devrilmiş, sonra da İran'da Şah rejimi İslami kadrolar tarafından alaşağı edilmiştir. Ancak izin verilen bu rejimler de kapitalizme kafa tutmuşlar; yani kapitalizmin kaldırdığı taş kendi ayağına düşmüştür.

Artık küresel aşamaya ulaşan emperyalist sistemde yönetim erki çok uluslu şirketlerin eline geçmiştir. Enerji, silah, ilaç, perakendecilik, emlak, bankacılık, sigortacılık sektörlerinde faaliyet gösteren şirketlerin ciroları yüzlerce milyar Dolar'la ifade edilmekte olup, her bir şirketin karlılığı pek çok ülkenin GSMH'sını birkaç defa katlayabilmektedir. Bu şirketler üst düzey yöneticilerini metropol ülkelerde siyaset kurumunun en tepe noktalarına yerleştirerek dünya üzerinde karlarını artıracak politikalarını rahatça uygulamaktadırlar. Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, IMF, AB gibi parayı yöneten kuruluşlara hakim olurken diğer yönden diplomasiye nüfuz ederek geri bıraktırlmış ülkenin kaynaklarını rahatlıkla transfer edebilmektedirler. Ahtapota benzeyen

“Ahtapota benzeyen çok uluslu şirketlerle sadece ulusal devlet sınırları içinde kalıp, mücadele ederek başarılı olmak olası değildir”

bu çok uluslu şirketlerle sadece ulusal devlet sınırları içinde kalıp, mücadele ederek başarılı olmak olası değildir. Mazlum uluslarla ittifak cepheleleri kurmak, entegre endüstriyel ve sektörel birlikler yaratmak

ve yer altı, yerüstü kaynaklarını bir araya getirerek yeni artı değerler geliştirmek gerektiği yadsınamaz gerçeklerdir.

Demokrasinin tanımını, değerini ezilen halklar, emekçiler ve çalışan kesimler herkesten çok daha iyi bilmektedir.

Özgürlük ve demokrasiyi kurumsallaştırmak için yurtdışı akıl hocalarına ulusumuzun gereksiniminin olduğuna asla inanmıyorum. ABD şirketlerinden korunmak için Avrupa şirketlerinin yarattığı birliklerden öğreneceğimiz hiçbir fikir olamaz. Dün olduğu gibi yeniden tanımlayacağımız değerlerimiz hala Anadolu toprakları üzerinde nefes alıp vermektedir. Aslolan

nefesleri bir edip balonu havalandırarak gücü harekete geçirecek akli kullanmamıza bağlıdır.

Günümüzde toplumun değerlerini yücelten, geliştiren duygunun yurtseverlik olduğuna inanıyorum. Yurtseverlik, üzerinde yaşanan kara parçasında tarihsel süreç ve kader birliği yaptığı insanları dil, din, ırk birliği içinde değil, bizzat o toprakların yeraltı ve yerüstü kaynaklarını birlikte koruma, çoğaltma ve kardeşçe paylaşma utkusuna sahip olmayı gerektiren bir duygudur.

Birbirlerinin varlığını bir zenginlik ve güven kaynağı olarak görebilmekten başlayan bir düşüncedir. Dil, din ve etnik köken farklılıklarını yadsımadan bir kenara bırakıp, aynı toprak parçasında yaşıyor olmak nedeniyle, barış içinde bir arada yaşamanın tek güvencesinin bu olduğunu kabul etmektir. Her türlü eziyete, felakete karşı, diğerinin varlığının bir güvence olduğunu hissetmektir. Özgürlüğün artmasının ilk koşulunun toplumun tüm kesimlerinin özgürlüğünü savunmak ve korumaktan geçtiğine inanmaktır. Yurtseverler barışın, demokrasinin, özgürlüğün, bağımsızlığın evrensel beklileridir. Diğer dünya halklarıyla beraber uluslararası barışın, güvenliğin yaratıcıları, savaşın engelleri olacaklardır. Selam olsun bu topraklarda çiçeklerin açmasını, kuşların ötüşmesini sağlayan tüm yiğit, yurtsever insanlara ve onlara bu yolları açan, ilham veren Mustafa Kemal Atatürk ve dava arkadaşlarına. Dünyanın mazlum halklarının barıştan, özgürlükten yana canını feda etmiş ve etmeye hazır olan insanlarına selam olsun. İlerlemiş yaşında meyvesini kendisinin değil gelecek kuşakların yiyeceğini bile bile zeytin fidanı diken aydınlık insanlar selam olsun hepinize. Barışın sürekli olacağı, tüm insanların karnı tok, güvenli ve sağlıklı yaşayacağı, hak ve özgürlüklerin herkese eksiksiz, eşit ve bedelsiz sunulacağı bir ülke, bir dünya inancı ve isteğiyle...